

«Οπου πρέπει να είναι!»

«Πρέπει να αρκестώσιν εἰς τὴν μὴδὲν ἐξηγοῦσαν ἀπάντησιν τοιαύτην. Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σύριγξ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πληρώματος ἐκάλεισε πάντας ἐπάνω ἵνα τανύσωσι τοὺς κεροῖακας. Ἐξ οὗ ἡ ἐν τῷ πυργούχῳ (gaillard d' avant) συνομιλία διακόπη ἀποτόμως.

Τῷ ὄντι ἐπρόκειτο νὰ συστείλωσι πλειότερόν τι τὰ ἱστία ἵνα παρὰ πλεύσωσιν ἐξ ἀποστάσεως μιλιού τὴν Μεσσηνιακὴν παραλίαν, Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ Καρύστα διέβαινε πρὸ τῆς Μεθώνης· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν λιμένα τοῦτον, δὲν προσωμίσθη εἰς τὴν μικρὰν ταύτην πόλιν, ἥτις ὑφούται ἐπὶ τῶν ἐρείπων τῆς ἀρχαίας Μεθώνης ἐν τῇ ἐσχατιᾷ ἀκρωτηρίου ἐκτεινόντος τὴν βραχὴν τοῦ ἐξοχῆν πρὸς τὴν νῆσον Σαπιέντζαν. Μετὰ μικρόν, ὁπισθεν ἀποκρήμνου τινὸς καμπῆς, ὁ φάρος, ὅστις ὑφούται ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ λιμένος, ἐξηφανίσθη.

Σημεῖόν τι ἐν τοσούτῳ ἐγένετο ἐπὶ τῆς σκοπέλου. Μίγας ἐπισείων, διατεμνόμενος ὑπὸ ἐρυθρᾷ· ἡμισελήνου ἀνυψώθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης κεραίας (ἀντένας). Ἄλλ' ἐκ τῆς ξηρᾷς οὐδεμίαν ἐγένετο ἀπάντησις· ὅθεν ὁ πρὸς βορρᾶν πλοῦς ἐξηκολούθησε.

Τὸ ἐσπέρας ἡ Καρύστα ἐφθασεν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ ὅρμου τοῦ Ναυαρίνου ὅστις εἶναι εἶδος εὐρείας λιμνοθαλάσσης μαρμαίρουσης ἐν μέσῳ περιβάλλου ὑψηλῶν ὄρεων. Ἡ πόλις ἀποκρυβεῖσα ἐπὶ στιγμὴν ὁπισθεν τοῦ συγκεχυμένου ὄγκου τῆς ἀκροπόλεως, παρουσιάσθη διὰ μέσου διόδου σχηματιζομένης ὑπὸ τινος γιγαντώδους βράχου. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐσχατιὰ τῆς φυσικῆς προκυμίας τῆς ἀνακοπτοῦσης τὴν ὁρμὴν τῶν ΒΔ ἀνέμων.

Ὁ δῦαν ἥλιος ἐφώτιζεν ἀκόμη τὴν κορυφὴν τῶν τελευταίων πρὸς ἀνατολὰς ὑψωμάτων ἀλλ' ἡ σκιὰ ἐπεσκοτίζεν ἤδη τὸν εὐρὺν ὅρμον.

(ἔπειτα συνέχεια)

ΑΚΑΝΘΑΙ.

«Οποιοὶ χωρὶς ἀγάπης ἔχσαν ἡ τὴν καὶ εἶχανε γὰρ στήθη μαῦρα μνήματα, μοιάζοντε μ' αὐτὴν, ποὺ κλείσαν αὐτὴ-αὐτὴ πρὶν παροῦσε τοῦ ἡλίου τὰ φίληματα.

Ὅποιοι ζητοῦν ἡ τὸν ἔρωτα νὰ βροῦν χάρα καὶ ἡ τὰ γλυκὰ τοῦ μάγια κρυφοδίνονται, μοιάζοντε πάλι φύλλα ῥόδου θροσσερά, ποὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸν πολὺ μαραινούνται.

Καὶ εἰν' ἀγκάθια ἀμάρναντα, φαρμακερά, ὅποιοι ἀγαποῦν με δόλο καὶ με ψέματα καὶ τὴν ἐφυλλίζουνε τὰ τρουσερά με τὰ φαρμακερά τους τὰ πλανήματα!

—Πολ. Ι. Δημ.—

Η ΚΑΠΝΟΣΥΡΙΓΞ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΡΤ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά).

Ὁ Ἰωάννης Βάρτ κατήγετο ἐκ τῆς Δουνκέρκης, χώρας καθύργου καὶ παγερᾷς ἐνθα ἡ καπνόςυριγξ εἶνε οὐχὶ μόνον σύντροφος, ἀλλὰ καὶ θερμαστρον. Ἦτο ἔγγονος καὶ ἀνεψιῆς πειρατῶν, αὐτὸς μάλιστα ὁ ἴδιος ὑπῆρξε πειρατὴς μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' τὸν ἐκάλεισε ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης Βάρτ ἦτο τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους· ἦτο πολὺ ἀργὰ ὅπως ἀποσκορακίσῃ τὰς ἔξεις τῆς νεότητός του· καὶ ὅμως ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ σκεφθῶσι, θέλουσι πεισθῇ ἐντελῶς ὅτι, ὅταν ὁ Ἰωάννης Βάρτ ἦναψε τὴν καπνόςυριγγά του ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ βασιλέως δὲν τὸ ἐπράξεν ἐξ ἀγνοίας τῆς ἐθιμοταξίας τῶν Βερσαλλίων, ἀλλὰ διότι ἐπεθύμει νὰ ἐλκύσῃ τὴν κοινὴν προσοχὴν